

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudkyně Mgr. Petry Weissové, v právní věci žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s. r. o.**, se sídlem Nová výstavba 218, Obrnice, zastoupená Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo nám. 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 29. 8. 2025, č. j. 78 A 1/2025-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasnou kasační stížností žalobkyně napadla v záhlaví uvedené usnesení, kterým Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) odmítl pro opožděnost žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2024, č. j. KUOK 28395/2024. Tímto rozhodnutím žalovaný jako odvolací správní orgán potvrdil rozhodnutí, jímž Magistrát města Přerova (dále jen „magistrát“) uznal žalobkyni vinnou spácháním přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně se v řízení před krajským soudem domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného s námitkou, že odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby, dříve než bylo rozhodnuto o odvolání.

[2] Krajský soud zkoumal nejprve splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že je žaloba opožděná. Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaný doručil dne 23. 2. 2024 do datové schránky V. Ch., zástupce žalobkyně v plné moci, jež byla předložena již dne 11. 11. 2023 magistrátu. Lhůta pro podání žaloby tak dne 23. 4. 2024 uplynula marně, neboť k němu došlo teprve dne 2. 1. 2025. Krajský soud proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu odmítl jako opožděnou.

[3] Krajský soud se v úvaze nad včasností žaloby zabýval povahou žalobkyní předložené plné moci, která vzdor výslovnému označení za plnou moc prezidiální, nesplňuje obsahové

náležitosti tohoto úkonu plynoucí z ustanovení § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Jde předně o chybějící úřední ověření podpisu. Doložka připojená k plné moci sice osvědčuje, že byla zmocnitelkou a zmocněncem elektronicky podepsána, podle všeho však nejde o elektronický podpis vyšší úrovně a současně podpis není ověřen ve smyslu § 11a zákona č. 21/2006 Sb., o ověřování, ani jako prostý elektronický podpis. Vymezení rozsahu plné moci není nadto podle soudu dostatečně určité, neplyne-li z ní, zda se vztahuje na všechna řízení o dopravních přestupcích vedená v budoucnosti, či na řízení vedená jen v určitém časovém úseku, nebo na řízení již zahájená. Krajský soud proto sporný úkon posoudil alespoň jako procesní plnou moc. Uzavřel, že žalobkyně byla v odvolacím řízení řádně zastoupena V. Ch., jemuž také bylo rozhodnutí žalovaného řádně doručeno.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhla, aby kasační soud usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud podle stěžovatelky pochybil v posouzení nedostatku úředního ověření podpisu plné moci. V této souvislosti poukázala na ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby, podle něhož lze úřední ověření uznávaného elektronického podpisu nahradit ověřením údajů v registru obyvatel, tj. zda kvalifikovaný certifikát pro elektronický podpis, na jehož základě podepisující vytvořil uznávaný elektronický podpis na dokumentu, patří podepisujícímu. Právě podle tohoto pravidla měl správní orgán postupovat a za tím účelem založit ve vztahu k podepisující osobě do spisu výpis z registru obyvatel.

[6] Podle stěžovatelky byl dále nesprávný rovněž úsudek krajského soudu, jde-li o otázku, zda byl rozsah předmětné plné moci vymezen dostatečně určitě. Nelze činit rozdíl mezi situací, kdy je plná moc výslovně omezena na řízení zahájená v budoucnu a situací, kdy je toto omezení učiněno odkazem na ustanovení zákona, z něhož plyne totéž. Plná moc v daném případě neuvádí žádné omezení, proto je třeba vyjít z účinků, které jí přikládá sám zákon. Předmětná plná moc není procesní plnou mocí, jak ji nesprávně kvalifikoval krajský soud a jako prezidiální plná moc se na aktuálně vedené řízení vztahovat nemůže. Stěžovatelka ostatně plnou moc vystavila až po zahájení odvolacího řízení. V době jejího udělení tedy správní řízení, jehož se plná moc podle názoru krajského soudu mohla týkat, již neprobíhalo. Účinky proto mělo teprve doručení rozhodnutí žalovaného učiněné přímo do datové schránky stěžovatelky dne 1. 11. 2024. Žaloba byla proto podána včas.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí a ztotožnil se se závěry, vyslovenými krajským soudem. Tvrzení stěžovatelky, podle níž V. Ch. nebyl v rozhodné době zástupcem stěžovatelky, je zcela účelové. Dne 11. 11. 2023, tj. v době předložení plné moci, bylo přitom se stěžovatelkou před správním orgánem prvního stupně vedeno pouze jediné správní řízení. S odkazem na závěry poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu žalovaný zdůraznil, že v případě udělení prezidiální plné moci v průběhu již zahájeného správního řízení se taková plná moc posoudí pouze jako plná moc procesní. Stěžovatelka nadto používá zastoupení na základě plné moci, kterou označuje za prezidiální, pouze k obstrukcím, jichž se dopouští pravidelně.

pokračování

[8] V replice pak stěžovatelka poukázala na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se podle ní přičí argumentaci žalovaného a zdůrazňuje nutnost důkladně rozlišovat mezi jednotlivými druhy plných mocí. Stěžovatelka současně odmítla, že by její jednání mohlo být obstrukční.

[9] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[10] Podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. platí: „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[11] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V něm vyslovil, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“ Tyto závěry jsou plně použitelné i po novele soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.

[12] Kasační soud pro pořádek shrnuje, že podstatu kasační stížnosti představuje argumentace stěžovatelky směřující k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil rozsah zmocnění V. Ch., jak byl zakotven v plné moci, předložené dne 11. 11. 2023 magistrátu. Pochybit měl hodnocením, že je tato plná moc pouhou procesní plnou mocí namísto plné moci prezidiální, a to jednak pro nesprávný úsudek, že podpisy na plné moci nebyly úředně ověřeny, jednak závěrem o neurčitosti vymezení jejího rozsahu.

[13] K věci Nejvyšší správní soud předesílá, že krajský soud se ve svém rozhodnutí nejprve srozumitelně a dostatečně podrobně vypořádal s otázkou, proč nelze digitální podpis stěžovatelky v roli zmocněnkyně mít za úředně ověřený coby náležitost prezidiální plné moci podle ustanovení § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Vyšel přitom z pravidel ověřování elektronicky učiněného podpisu, jak se podávají z ustanovení § 11a zákona č. 21/2006 Sb., o ověřování, ve spojení s ustanovením § 12 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce. Krajský soud jasně popsal, proč podmínku úředního ověření nemá za splněnou, což ostatně stěžovatelka ve vztahu k samotnému podpisu ani nerozporuje, tvrdí-li, že tento nedostatek bylo možné překonat ověřením identity podepisujícího z údajů registru obyvatel v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby a že ono ověření bylo úkolem procesního správního orgánu. Stěžovatelka nadto ani netvrdí, že dokument plné moci, který je opatřen elektronickým podpisem uživatele, v daném případě skutečně byl nedílně spojen se záznamem informačního systému veřejné správy a že by touto cestou za úředně ověřený

mohl být uznán. Závěry krajského soudu o nedostatku úředního ověření podpisu tak nevyvolávají pochybnosti.

[14] Za situace, kdy obsah plné moci vymezené pro „všechna řízení“ podle úsudku krajského soudu nekorespondoval s požadavky zákona na rozsah prezidiální plné moci, tj. omezení na určitou dobu, nebo na řízení zahájená v budoucnu [§ 33 odst. 2 písm. c) správního řádu], a nadto soud nahlížel náležitosti formy podpisu jako nesplněné, aplikoval na úvahu o účinnosti doručení rozhodnutí žalovaného zákonný požadavek, aby podání účastníků byla posouzena podle jejich skutečného obsahu bez ohledu na jeho označení (§ 37 odst. 1 správního řádu).

[15] Kasační soud na tomto místě připomíná závěry svého rozsudku ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005-62, č. 1044/2007 Sb. NSS, v němž zdůraznil, že *„při posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. V případě, že je možné bez pochybností takové oprávnění dovodit z obsahu plné moci, popřípadě z okolností, za kterých byla písemná plná moc soudu doručena nebo za kterých bylo učiněno ústní prohlášení, nemají případné vady plné moci za řízení význam. Konvenující závěry směrem k materiálnímu posouzení obsahu plné moci v situaci, v níž se účastník domáhal před soudem posouzení plné moci jako prezidiální, vyjádřil pak Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 18. 12. 2025, č. j. 6 As 58/2023-30. Krajský soud tedy v tomto ohledu nijak nevybočil ze závěrů ustálené judikatury, pakliže podle obsahu dovodil, že se plná moc vztahovala na aktuální odvolací řízení.*

[16] Pakliže dále krajský soud pro obsahové nedostatky prezidiální plné moci uzavřel, že plná moc není neúčinná, jednal podle jiné zásady, a sice že je třeba v pochybnostech o existenci, jakož i o rozsahu plné moci postupovat ve prospěch zastoupení. Odchylný postup by v daném případě vedl k závěru o absenci jakéhokoli zastoupení, a jako takový by platnost této zásady zcela popíral. Zmíněné pravidlo má přitom původ v ústavně garantovaném právu na právní pomoc (čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), zákonodárce se k němu výslovně přihlásil v ustanovení § 34 odst. 3 správního řádu a za vlastní je přijala již raná judikatura kasačního soudu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007-158). V neposlední řadě nelze zcela přehlížet ani princip, podle něhož se nemůže nedostatku zmocnění dovolat ten, kdo vyvolá vlastní vinou u správního orgánu domněnku, že zmocnil k právnímu jednání někoho jiného (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2025, č. j. 22 As 70/2025-29). Projednávaná věc se v tomto ohledu přece jen liší, ovšem jen pokud jde o stěžovatelkou obhajovaný závěr, že v dotčeném správním řízení nebyla zastoupena vůbec.

[17] Stěžovatelka se před kasačním soudem dovolává odlišné interpretace obsahu, resp. rozsahu plné moci, než jakou přijal krajský soud ve vztahu k posouzení včasnosti podané žaloby. Jak bylo popsáno shora, krajský soud svým postupem nikterak nevybočil z mantinelů stanovených dosavadní judikaturou a neotevřel ani otázku, na kterou by rozhodovací praxe kasačního soudu neznala odpověď. Nelze nadto ani shledat, že by krajský soud své závěry dostatečně nezdůvodnil nebo že by se dopustil hrubého pochybení v právním posouzení splnění podmínek řízení před soudem.

pokračování

[18] Kasační soud konečně nepřehlédl, že ačkoli závěr o nepřijatelnosti kasační stížnosti podané v téměř shodné věci zdejší soud vyslovil již usnesením ze dne 2. 10. 2025, č. j. 10 As 159/2025-28, následně již rozhodnutím ve věci samé judikoval k souvisejícím otázkám rozlišení jednotlivých typů plné moci (rozsudek ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 As 152/2025-28). V posledně jmenovaném rozhodnutí, jak správně poukázala stěžovatelka v replice, Nejvyšší správní soud odmítl možnost vnutit účastníkovi jiný rozsah plné moci, než jaký plyne z předložené prezidiální plné moci. Tento závěr však přijal za situace, kdy předmětná prezidiální plná moc byla prostá vad a pochybnosti o její povaze nemohly vzniknout. V rozsudku ze dne 4. 12. 2025, č. j. 1 As 150/2025-28, pak kasační soud rovněž odmítl možnost automatického posouzení nedokonalé prezidentské plné moci jako plné moci procesní a zdůraznil nutnost respektovat úmysl účastníka k vymezení jejího rozsahu. Nutno však upozornit, že v této věci přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení odmítavého usnesení krajského soudu zejména proto, že krajský soud svůj závěr o posouzení pravé povahy plné moci nezdůvodnil a neprovedl proto ani úvahu nad tím, jaká byla skutečná vůle účastníka ohledně rozsahu zastoupení ve správním řízení. Podstatné v této úvaze bude přitom i otázka, byla-li plná moc předložena ještě před zahájením odvolací fáze správního řízení. I v tom se posledně označená věc od nynějšího řízení o kasační stížnosti liší.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu se dotýká otázek posouzení plné moci jako podání kvalifikovaného podle jeho skutečného obsahu a přednosti jeho výkladu ve prospěch zastoupení účastníka ve správním řízení. Tyto otázky však již judikatura vysvětlila a nejeví se být v tomto ohledu jakkoli vnitřně rozporná či překonaná. Z postupu krajského soudu nadto neplyne žádná zjevná vada právního posouzení, neboť soud postupoval podle shora uvedených zásad a srozumitelně vysvětlil, proč povinné náležitosti prezidiální plné moci (úřední ověření podpisu a vymezení jejího rozsahu) chybí. Kasační soud tak *prima facie*, tj. jen v rozsahu potřebném pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti, neshledal v rozhodnutí krajského soudu právní nedostatky. Nejsou zde tedy žádné důvody, pro něž by kasační stížnost přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky. Pro úplnost je třeba připomenout, že ke shodnému závěru kasační soud dospěl ve skutkově obdobné věci již ve svém usnesení ze dne 2. 10. 2025, č. j. 10 As 159/2025-28. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[20] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že náklady žalovaného nepřesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, neshledal Nejvyšší správní soud ohledně těchto nákladů důvody k aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. podle usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu